

Joelin kirja ja laodikealainen seitsemännen päivän adventtikirkko - Numero kahdeksan

Jeff Pippenger

2025-12-09

Luku kahdeksan

Kenelle hän opettaisi tietoa? ja kenelle hän tekisi opin ymmärrettäväksi? Niille, jotka on vieroitettu maidosta ja erotettu rinnoista.

Sillä käskyn tulee seurata käskyä, käskyä käskyn päälle; rivin tulee seurata riviä, rivi rivin päälle; vähän täällä, vähän tuolla. Sillä änkyttävin huulin ja vieraalla kielellä hän on puhuva tälle kansalle. Heille hän sanoi: Tämä on lepo, jossa te voitte saattaa väsyneen lepäämään; ja tämä on virvoitus. Mutta he eivät tahtoneet kuulla.

Mutta Herran sana oli heille käsky käskyn päälle, käsky käskyn päälle; sääntö säännön päälle, sääntö säännön päälle; vähän täältä, vähän tuolta; että he kulkisivat ja kaatuisivat selälleen ja murskautuisivat ja joutuisivat paulaan ja tulisivat vangituiksi.

Kuulkaa siis Herran sana, te pilkkaajat, jotka hallitsette tätä kansaa, joka on Jerusalemissa. Koska te olette sanoneet: Me olemme tehneet liiton kuoleman kanssa, ja tuonelan kanssa meillä on sopimus; kun vyöryvä ruoska kulkee läpi, ei se meihin ulotu, sillä me olemme tehneet valheesta turvamme ja petoksen alle kätkeytyneet; sen tähden näin sanoo Herra, Herra: Katso, minä lasken Siioniin perustukseksi kiven, koetellun kiven, kalliin kulmakiven, lujan perustuksen: joka uskoo, se ei pakene. Ja minä asetan oikeuden mittanuoraksi ja vanhurskauden luotilangaksi; ja rakeet pyyhkivät pois valheen turvapaikan, ja vedet tulvivat yli kätköpaikan. Ja teidän liittonne kuoleman kanssa raukeaa, eikä sopimuksenne tuonelan kanssa pysy voimassa; kun vyöryvä ruoska kulkee läpi, silloin se tallaa teidät maahan. Jesaja 28:9–18.

Jerusalemiä hallitsevat pilkkaajat ovat Laodikean seitsemännen päivän adventistikirkon johtajia, jotka Jesaja muutamaa jaetta aiemmin yksilöi ”Efraimin juomareiksi” ja ”ylpeyden kruunuksi”. Helluntaina Pietari vastasi niille, jotka väittivät sanoman tulevan julistetuksi juopuneiden miesten kautta. Myöhäissateen ajanjakso koskee toden ja väärän myöhäissadesanoman kysymystä. Herralta tuleva sanoma synnyttää aina kaksi palvojien luokkaa, ja kumpikin luokka juo viiniä. Pyhitetty sanoma eli pyhitetty viini on se, mikä Joelissa katkaistaan uskottomien suusta.

Herätkää, te juopot, ja itkekää; ja ulvokaa, kaikki te viininjuojat, uuden viinin tähden; sillä se on otettu pois teidän suustanne. Joel 1:5.

Joelin ensimmäisessä luvussa viinitarhan pahat viinitarhurit, jotka edustavat laodikealaista seitsemännen päivän adventtikirkkoa, tuomitaan ja saavat tuomionsa yhteydessä siihen, että ”uusi viini” on ”otettu pois” heidän suustaan. Jumala on ottanut pois tai pidättänyt Jumalan Hengen vuodatuksen myöhäissateessa, jota ”ruoka- ja juomauhrien” vertauskuva esittää, pahoilta juopuneilta viinitarhureilta.

Ruoka- ja juomauhri on lakannut Herran huoneesta; papit, Herran palvelijat, murehtivat. Peltö on hävitetty, maa suree, sillä vilja on turmeltunut; uusi viini on kuivunut, öljy on kuihtunut. Hävetkää, te maanviljelijät; valittakaa, te viinitarhurit, vehnän ja ohran tähden, sillä pellon sato on mennyt hukkaan. Viiniköynnös on kuivunut, ja viikunapuu on kuihtunut; granaattiomenapuu, palmupuun myös, ja omenapuu, kaikki kedon puut, ovat lakastuneet; sillä ilo on lakastunut pois ihmisten lapsilta. Vyöttäytykää ja valittakaa, te papit; vaikeroikaa, te alttarin palvelijat; tulkaa, viettäkää yö säkkivaatteissa, te minun Jumalani palvelijat, sillä ruoka- ja juomauhri on estetty tulemasta teidän Jumalanne huoneeseen. Julistakaa paasto pyhitetyksi, kutsukaa koolle juhlallinen kokous, kootkaa vanhimmat ja kaikki maan asukkaat Herran, teidän Jumalanne, huoneeseen ja huutakaa Herran puoleen: Voi sitä päivää! sillä Herran päivä on lähellä, ja se tulee kuin hävitys Kaikkivaltialta. Eikö ruoka ole meidän silmiemme edestä otettu pois, ja ilo ja riemu meidän Jumalamme huoneesta? Joel 1:9–16.

Kun Jesajan ”Efraimin juopuneet” Joelin kirjassa ”heräävät”, ne olosuhteet, joihin he heräävät, ovat myöhäissateen sanoma — ”uudella viinillä” kuvattuna. Se on pidätetty Jumalan valitulta liittokansalta. Kohdan ”vilja” on yleisnimitys jyväille, ja Jumalan Sana on taivaan leipä, ja tässä kohdassa se on ”hävitetty”.

”Uusi viini” on nykyisen totuuden sanoma, joka saapui 11. syyskuuta. ”Uusi viini on kuivunut” ja ”katkaistu pois”, sillä ”uuden viinin” tunnistavat vain ne, jotka palaavat Jeremian ”vanhoille” poluille, sillä ”uusi” sanoma on aina sopusoinnussa ”vanhan” sanoman kanssa. Hebreassa sana, joka on käännetty ”kuivuneeksi”, merkitsee ”hävetä”.

Ne, jotka ovat ”häpeissään”, ovat Joelin ja profeettojen ensisijainen aihe. Efraimin juomarit häpeävät väärennettyä myöhäissateen sanomaansa, jota usein kutsutaan ”rauha ja turvallisuus”-sanomaksi. Vehnän, uuden viinin ja öljyn kolme vertauskuvaa edustavat myöhäissateen sanomaa. Myöhäissade esitetään myös Pyhän Hengen vuodattamisena.

Pyhän Hengen tehtävä on näyttää toteen synti, vanhurskaus ja tuomio, ja juuri siinä järjestyksessä. Jumalan sana näyttää synnin todeksi, ja sitä kuvataan sanalla ”vilja”. ”Uuden viinin” omistaminen osoittaa ne, joilla on Pyhä Henki, jota kuvataan ”sateella” ja myös ”viinillä”, sillä sekä ”sateen” että ”viinin” voidaan helposti osoittaa merkitsevän sanomaa tai oppia.

Kuitenkin minä sanon teille totuuden: teille on hyödyksi, että minä menen pois; sillä ellen minä mene pois, Puolustaja ei tule teidän tykönnä; mutta jos minä lähdän, minä lähetän hänet teidän tykönnä. Ja kun hän tulee, hän näyttää maailmalle todeksi synnin, vanhurskauden ja tuomion: synnin, koska he eivät usko minuun; vanhurskauden, koska minä menen Isäni tykö, ettekä te enää näe minua; tuomion, koska tämän maailman ruhtinas on tuomittu. Minulla on vielä paljon sanottavaa teille, mutta te ette nyt voi sitä kantaa. Mutta kun hän tulee, totuuden Henki, hän johdattaa teidät kaikkeen totuuteen; sillä hän ei puhu omiaan, vaan minkä hän kuulee, sen hän puhuu, ja tulevaiset hän teille julistaa. Joh. 16:7–13.

Joelin ”vilja” on Jumalan Sana, joka vakuuttaa ”synnistä”. ”Vanhurskaus” tulee ilmi niissä, jotka ovat yhdistäneet ihmisyytensä jumaluuteen nykyisen totuuden sanoman kautta, jota kuvataan ”uutena” (nykyisen totuuden) ”viininä” (sanomana). ”Öljy” on ”tuomion” vertauskuva, sillä ”tuomio” perustuu siihen, onko tuomittavilla ”öljyä”. Joelin vilja, uusi viini ja öljy on synnin,

vanhurskauden ja tuomion vakuutus. Kaikki Pyhän Hengen työn osatekijät yhteydessä myöhäissateen vuodatukseen muodostavat ne totuudet, joiden on määrä koetella Laodikean adventismia alkaen 9/11:stä, jolloin Joel käskee heitä: ”Herätkää!”

Myöhäissateen sanoman kolme vertauskuvaa ovat rinnakkaiset Ilmestyskirjan neljännen toista luvun kolmen enkelin sanomien kanssa, ja ”maanviljelijöiden” tulee ”hävetä” ja ”viinitarhureiden” tulee ”ulvoa”. Joelin kirjassa Jumalan kansan ei tule koskaan hävetä.

Ja te saatte tietää, että minä olen Israelin keskellä ja että minä olen Herra, teidän Jumalanne, eikä muuta ole; eikä minun kansani joudu milloinkaan häpeään. Joel 2:27.

Viinitarhurit ja viinimäen hoitajat häpeävät ja vaikeroivat, koska heidän esittämänsä väärennetty myöhäissateen sanoma on voimaton synnyttämään elämää siinä viinitarhassa, jonka hoitaminen heille annettiin. Adventismi tietää profeettansa kautta, että se kutsuttiin täyttämään myöhäissateen kokemuksen, mutta vainioiden hedelmä on kuivettunut. He häpeävät ja itkevät erityisesti ”vehnän ja ohran tähden”. Kristuksen ylösnousemuksen päivänä annettu ”ohran” esikoisuhrilahja aloitti helluntaikauden, joka päättyi helluntaina annettuun helluntain ”vehnän” esikoisuhrilahjaan. Efraimin juomarit häpeävät, koska he ovat helluntaikauden väärällä puolella; tuo kausi toistuu 11. syyskuuta alkaen aina sunnuntailakiin asti, jolloin myöhäissade lankeaa.

”Monet ovat suuressa määrin laiminlyöneet entisen sateen vastaanottamisen. He eivät ole saaneet kaikkia niitä etuja, jotka Jumala on näin heille varannut. He odottavat, että puute korvataan myöhäissateella. Kun armon rikkain runsaus vuodatetaan, he aikovat avata sydämensä vastaanottaakseen sen. He tekevät hirvittävän erehdyksen. Työn, jonka Jumala on alkanut ihmisyydässään antaessaan sille valonsa ja tietonsa, täytyy jatkuvasti edistyä. Jokaisen yksilön täytyy tajuta oma tarpeensa. Sydän on tyhjennettävä kaikesta saastasta ja puhdistettava Hengen asumista varten. Synnin tunnustamisen ja hylkäämisen, hartaan rukouksen ja Jumalalle vihkiytymisen kautta varhaiset opetuslapset valmistautuivat Pyhän Hengen vuodatukseen helluntaipäivänä. Sama työ, mutta suuremmassa määrässä, on tehtävä nyt. Silloin ihmisvälillä tarvitsi vain pyytää siunausta ja odottaa, että Herra saattaisi häntä koskevan työn täydelliseksi. Jumala on se, joka aloitti työn, ja Hän on myös saattava työnsä päätökseen tehden ihmisen täydelliseksi Jeesuksessa Kristuksessa. Mutta entisen sateen edustamaa armoa ei saa laiminlyödä. Vain ne, jotka elävät saamansa valon mukaisesti, saavat suurempaa valoa. Ellemme me päivä päivältä edisty aktiivisten kristillisten hyveiden toteuttamisessa, emme tule tunnistamaan Pyhän Hengen ilmenemisiä myöhäissateessa. Se saattaa langeta sydämille kaikkialla ympärillämme, mutta me emme sitä havaitse emmekä ota vastaan.” Testimonies to Ministers, 506, 507.

Sen ajanjakson yhteydessä, jota sisar White kutsuu ”helluntaikaudeksi”, ”entinen sade” oli se, kun Kristus puhalsi opetuslasten päälle laskeuduttuaan taivaallisesta kokouksestaan ylösnousemuksensa jälkeen. ”Myöhäissade” tässä yhteydessä oli helluntai. Helluntaikauden alfaassa muutamia pisaroita puhallettiin opetuslasten päälle, ja omegassa ne opetuslapset, joiden päälle oli puhallettu, puhuivat tulisilla kielillä koko maailmalle. Pyhän Hengen ilmeneminen alussa ja lopussa. Jumaluus välitti Pyhän Hengen ihmisyydelle sanoman kautta alussa, ja lopussa jumaluus ja ihmisyyys yhdistyneinä, kuten kielet (ihmisyyys) ja tuli (jumaluus) edustavat, välittivät Pyhän

Hengen ihmisyydelle sanoman kautta. Ohran esikoisuhrilahja alussa vastaa Kristuksen ylösnousemusta, ja helluntain esikoisuhrin kaksi vehnäleipää vastaavat helluntaita.

Nuo kaksi leipää ovat ainoa uhri, johon sisältyi hapate, synnin vertauskuva. Leipäset olivat paistettut, mikä siten kuvasi synnin poistamista, mutta samalla piti voimassa totuuden, että ne kaksi heilutusleipää, jotka edustivat sataa neljäkymmentäneljää tuhatta, olivat miehiä ja naisia, jotka olivat olleet syntisiä, mutta jotka Liiton Sanansaattaja oli puhdistanut noista synneistä Malakian kolmannessa luvussa. Näin ollen helluntaikauden alfa esitti Taivaan Leivän opettamassa opetuslapsiaan, ja tuon kauden omegassa samat opetuslapset oli vertauskuvallisesti esitetty kahtena leipänä, jotka kohotettiin taivaaseen. Näin ollen tulisten kielten jumaluuden ja ihmisyyden vertauskuva sekä heilutusuhriin kuuluva kohottaminen, joka oli esikuva opetuslapsista viemässä sanoman maailmaan, yhdistyvät osoittamaan, että sata neljäkymmentäneljä tuhatta on kohotettava uhriksi, joka täydellisesti edustaa Jeesusta Kristusta, ja Jeesus Kristus edustaa sitä, että jumaluuden ja ihmisyyden yhdistelmä ei tee syntiä.

Se, ettei ”oteta vastaan varhaissadetta”, samalla kun odotetaan, että ”kaiken sen puute”, ”mitä Jumala” ”antoi” ”varhaissateen” mukana, ”korvataan myöhäissateella”, on ”kauhea erehdys”. Varhaissade on Jeremian ”muinaiset polut”, jotka 9/11:ssä osoitettiin poluksi, jota tulee vaeltaa. Se on ”kauhea erehdys” ja myös väkevä eksytys, joka saa ihmiset luulemaan, että heillä on myöhäissateen sanoma, joka on rakennettu kalliolle, vain huomatakseen, että heidän sanomansa olikin rakennettu hiekalle.

Pietari ei hävennyt selittää suoraan, ketkä olivat ja ketkä eivät olleet juovuksissa esittäessään sataneljäkymmentäneljätuhatta myöhäissateen ajanjaksona. Kaikki profeetat puhuvat viimeisistä päivistä, ja Joel osoittaa, että ”Efraimin juopuneet” heräävät ja joutuvat kohtaamaan selkeän todistusaineiston siitä, että etuoikeus olla se kansa, joka julistaisi kolmannen enkelin suuren huudon myöhäissateen voiman alaisena, on lopullisesti poistettu. Sataneljäkymmentäneljätuhatta kehitetään ja sinetöidään myöhäissateen ajanjaksona 11. syyskuuta alkaen aina sunnuntailakiin saakka. He ovat ne, jotka seuraavat Karitsaa, mihin ikinä Hän meneekin.

Pietari helluntaina edustaa niitä ihmisiä, jotka julistavat myöhäissateen sanomaa ja perustavat sen Joelin kirjaan. Juutalaisille, joille oli annettu vastuu viettää helluntaita koko historiansa ajan, Pietari ilmoitti, että se helluntai, johon kaikki aikaisemmat helluntait olivat viitanneet tulevana, täyttyi nyt. Juutalaiset, niin kuin Efraimin juomarit, olivat niin juopuneita Babylonin viinistä, että he syyttivät Pietaria ja niitä yhtätoista juopumuksesta näiden esittäessä myöhäissateen sanomaa Joelin kirjan yhteydessä. Kun Efraimin juomarit ”heräävät” Joelin ensimmäisen luvun viidennessä jakeessa, he joutuvat kohtaamaan myöhäissateen koetusprosessin, jossa muodostuu kaksi luokkaa. Koetusprosessissa toinen luokka tunnistaa myöhäissateen sanoman, mutta toinen luokka ei tunnista sitä.

”Meidän ei tule odottaa myöhäissadetta. Se tulee kaikkien niiden osaksi, jotka tunnistavat ja omaksuvat armon kasteen ja sadekuurot, jotka lankeavat päällemme. Kun kokoamme talteen valon sirpaleet, kun arvostamme Jumalan varmoja armotekoja, hänen, joka mielellään näkee meidän luottavan Häneen, silloin jokainen lupaus täyttyy. ’Sillä niin kuin maa tuottaa oraan, ja

niin kuin puutarha saattaa siihen kylvetyn kasvamaan, niin Herra, Herra antaa vanhurskauden ja ylistyksen versoa kaikkien kansojen edessä.’ Jesaja 61:11. Koko maan tulee täyttyä Jumalan kirkkaudella.” The Seventh-day Adventist Bible Commentary, osa 7, s. 984.

”Tunnistaa” merkitsee ”palauttaa mieleen tai saada takaisin tieto”, sillä myöhäissateen sanoma tunnistetaan menneistä pyhistä historioista, jotka havainnollistavat myöhäissateen historiaa. Pietarin historia helluntaina asetettiin siihen historialliseen rakenteeseen, jonka Joel esitti. Joelin asetelma yhdessä Pietarin täyttymyksen kanssa antaa kaksi todistajaa vuoden 1844 keskiyön huudon historialle. Nämä kolme todistajaa (ja muut) tulee ”tunnistaa” myöhäissateen historian, asetelman ja sanoman kuvauksiksi.

Kun Kristus ylösnousemuksensa jälkeen ilmestyi uudelleen opetuslapsille ja puhalsi heihin, se oli kuin ”muutamia pisaroita” ennen suurta helluntain vuodattamista. Alussa ja lopussa oli Pyhän Hengen vuodattamisen ilmeneminen. Kristukselta Hänen opetuslapsilleen tulevat nuo muutamat pisarat ovat sen helluntaikauden alfa, joka päättyy omegaan ja sanoman vuodattamiseen opetuslapsilta maailmalle. Alfa tunnusmerkinä on ohran esikoislyhteen uhri, ja se päättyy vehnän esikoislyhteen uhriin. Myöhäissateen alkamista merkitsi New Yorkin suurten rakennusten sortuminen 11. syyskuuta. Se merkitsee sen historian alkua, joka johtaa sunnuntailakiin. Syyskuun 11. päivä edustaa ohran esikoislyhteen uhria, ja sunnuntailaki on vehnän esikoislyhteen uhri.

Efraimin juopot herätetään todellisuuteen, että heidän valtakuntansa otettaisiin heiltä pois ja annettaisiin kansalle, joka tuottaisi siihen kuuluvat hedelmät. Joel tuo esiin juoppojen tottelemattomuuden osoittamalla, että ”ruoka-” ja ”juomauhrilahjat” on katkaistu Herran huoneesta ja että ”tuore viini” on katkaistu heidän suustaan. ”Tuore viini” on hepreassa vastapuristettua mehua, mutta se ”viini”, jota juopot juovat jakeessa viisi, on käynyttä mehua. Kaksi viinityyppiä, jotka edustavat oppia, ja Joelin asiayhteydessä oppi on myöhäissateen sanoma. Efraimin juopot ovat juoneet käynyttä mehua, ja heidät on ”katkaistu” ”uudesta”, vastapuristetusta mehusta. Kaksi viinityyppiä edustaa kahta myöhäissateen sanomaa, ja juopot on ”katkaistu” pois puhtaasta sanomasta. Hebrean sana, joka on käännetty ilmauksella ”katkaistu”, perustuu muinaiseen liittokäytäntöön, jossa eläimet halkaistiin ja kuljetettiin niiden osien välistä. Olla ”katkaistu” merkitsee tulla hylätyksi Jumalan liittokansana.

Joelin kirja yksilöi Jumalan kansan viimeisinä päivinä alkaen milleriläisistä, jotka tulivat esiin Danielin kirjan sinettien avautumisen seurauksena vuonna 1798, ja päättyen niihin sataan neljäänkymmeneen neljään tuhanteen, jotka tulevat esiin Danielin kirjan sinettien avautumisen seurauksena vuonna 1989. Alussa Pyhän Hengen vuodatus kuvattiin ajanjaksolla Exeterin leirikokouksesta 22. lokakuuta 1844 tapahtuneeseen pettymykseen. Tuo historia täytti Matteuksen kahdennenkymmenennenviidennen luvun vertauksen kymmenestä neitsyestä, joka toistuu kirjaimellisesti sadan neljäänkymmeneen neljään tuhannen historiassa.

”Matteuksen 25. luvun vertaus kymmenestä neitsyestä havainnollistaa myös adventtikansan kokemusta.” Suuri taistelu, 393.

”Minulle viitataan usein vertaukseen kymmenestä neitsyestä, joista viisi oli ymmärtäväistä ja viisi tyhmää. Tämä vertaus on täyttynyt ja tulee täyttymään kirjaimellisesti, sillä sillä on

erityinen sovellus tähän aikaan, ja niin kuin kolmannen enkelin sanoma, se on täyttynyt ja tulee edelleen olemaan nykyinen totuus ajan loppuun asti.” Review and Herald, 19. elokuuta 1890.

”On olemassa maailma, joka viruu pahuudessa, petoksessa ja harhassa, itse kuoleman varjossa — unessa, unessa. Keitä sielun tuska valtaa, jotta he herättäisivät sen? Mikä ääni voi saavuttaa sen? Mieleni siirtyy tulevaisuuteen, jolloin annetaan merkki: ’Katso, Ylkä tulee; menkää häntä vastaan.’ Mutta muutamat ovat viivytelleet hankkiessaan öljyä lamppujensa täyttämistä varten, ja liian myöhään he huomaavat, ettei luonne, jota öljy kuvaa, ole siirrettävissä toiselle. Tuo öljy on Kristuksen vanhurskaus. Se edustaa luonnetta, eikä luonne ole siirrettävissä. Kukaan ihminen ei voi hankkia sitä toiselle. Jokaisen on itse hankittava itselleen luonne, joka on puhdistettu jokaisesta synnin tahrasta.” Bible Echo, 4. toukokuuta 1896.

Keitä ovat ne, jotka ”tuntevat sielussaan synnytystuskia herättääkseen” ”maailman, joka makaa pahuudessa?” Joel vastaa kysymykseen:

Ja on tapahtuva, että jokainen, joka huutaa avuksi Herran nimeä, pelastuu; sillä Siionin vuorella ja Jerusalemissa on oleva pelastus, niin kuin Herra on sanonut, ja niiden jäännöksen joukossa, jotka Herra kutsuu. Joel 2:32.

Jatkamme näiden asioiden käsittelyä seuraavassa artikkelissa.

Ylösouseuspäivän iltapäivän loppupuolella kaksi opetuslasta oli matkalla Emmaukseen, pieneen kaupunkiin, joka oli kahdeksan mailin päässä Jerusalemissa. Näillä opetuslapsilla ei ollut näkyvää asemaa Kristuksen työssä, mutta he uskoivat Häneen vilpittömästi. He olivat tulleet kaupunkiin viettämään pääsiäistä, ja äskettäin tapahtuneet asiat saivat heidät suureen hämmennykseen. He olivat kuulleet aamulla uutisen Kristuksen ruumiin poistamisesta haudasta sekä myös niiden naisten kertomuksen, jotka olivat nähneet enkelit ja tavanneet Jeesuksen. Nyt he palasivat koteihinsa mietiskelläkseen ja rukoillakseen. Murheellisina he kulkivat iltakävelyään ja keskustelivat oikeudenkäynnin ja ristiinnaulitsemisen tapahtumista. Koskaan aikaisemmin he eivät olleet olleet niin perin pohjin lannistuneita. Toivonsa menettäneinä ja vailla uskoa he vaelsivat ristin varjossa.

”He eivät olleet ehtineet kulkea pitkällekin matkallaan, kun heihin liittyi muukalainen, mutta he olivat niin synkkyytensä ja pettymyksensä valtaamat, etteivät tarkanneet häntä lähemmin. He jatkoivat keskusteluaan ilmaisten sydämensä ajatuksia. He pohdiskelivat niitä opetuksia, jotka Kristus oli antanut ja joita he näyttivät olevan kykenemättömiä käsittämään. Kun he puhuivat tapahtumista, jotka olivat sattuneet, Jeesus halusi lohduttaa heitä. Hän oli nähnyt heidän surunsa; Hän ymmärsi ne ristiriitaiset, hämmäntävät ajatukset, jotka herättivät heidän mielessään kysymyksen: Voiko tämä Mies, joka salli itsensä tulla niin nöyryytetyksi, olla Kristus? He eivät voineet pidättää suruaan, vaan itkivät. Jeesus tiesi, että heidän sydämensä olivat rakkaudessa sidotut Häneen, ja Hän halusi pyyhkiä pois heidän kyynelensä sekä täyttää heidät ilolla ja riemulla. Mutta Hänen täytyi ensin antaa heille opetuksia, joita he eivät koskaan unohtaisi.

”Hän sanoi heille: Mitä puheita nämä ovat, joita te matkalla vaihdatte keskenänne, ja miksi olette murheellisia? Silloin toinen heistä, nimeltä Kleopas, vastasi ja sanoi Hänelle: Oletko Sinä ainoa muukalainen Jerusalemissa, etkä tiedä, mitä siellä on näinä päivinä tapahtunut?” He

kertoivat Hänelle pettymyksestään Mestariinsa nähden, ”joka oli profeetta, väkevä teossa ja sanassa Jumalan ja kaiken kansan edessä”; mutta ”ylipapit ja meidän hallitusmiehemme”, he sanoivat, ”antoivat Hänet tuomittavaksi kuolemaan ja ristiinnaulitsivat Hänet.” Sydän tuskasta kipeänä ja huulet väristen he lisäsivät: ”Mutta me toivoimme, että Hän oli se, joka oli lunastava Israelin; ja kaiken tämän lisäksi tänään on kolmas päivä siitä, kun tämä tapahtui.”

Outoa, etteivät opetuslapset muistaneet Kristuksen sanoja eivätkä käsittäneet, että Hän oli ennustanut ne tapahtumat, jotka olivat tulleet toteen! He eivät ymmärtäneet, että Hänen ilmoituksensa viimeinen osa täyttyisi aivan yhtä varmasti kuin ensimmäinenkin osa: että Hän kolmantena päivänä nousisi jälleen. Juuri tämä heidän olisi pitänyt muistaa. Papit ja hallitusmiehet eivät sitä unohtaneet. Sinä päivänä, ”joka seurasi valmistuspäivää, ylipapit ja fariseukset kokoontuivat Pilatuksen luo ja sanoivat: Herra, me muistamme, että tuo villitsijä sanoi vielä eläessään: Kolmen päivän kuluttua minä nousen ylös.” Matteus 27:62, 63. Mutta opetuslapset eivät muistaneet näitä sanoja.

”Silloin Hän sanoi heille: ’Oi te ymmärtämättömät ja sydämeltänne hitaat uskomaan kaikkea sitä, minkä profeetat ovat puhuneet: eikö Kristuksen tullut kärsiä nämä ja sitten mennä kirkkauteensa?’ Opetuslapset ihmettelivät, kuka tämä muukalainen saattoi olla, että Hän tunkeutui aivan heidän sieluunsa ja puhui niin vakavasti, hellästi ja osaa ottavasti sekä niin toiveikkaasti. Ensimmäisen kerran Kristuksen kavaltamisen jälkeen he alkoivat tuntea toivoa. Usein he katsoivat vakavasti toveriaan ja ajattelivat, että Hänen sanansa olivat juuri niitä sanoja, jotka Kristus olisi puhunut. He olivat hämmästyksen vallassa, ja heidän sydämensä alkoivat sykkiä iloisesta odotuksesta.

”Mooseksesta alkaen, joka on Raamatun historian varsinainen Alfa, Kristus selitti kaikissa Kirjoituksissa sen, mikä koski Häntä itseään. Jos Hän olisi ensin tehnyt itsensä heille tunnetuksi, heidän sydämensä olisivat tyyntyneet. Ilonsa täyteydessä he eivät olisi enää kaivanneet mitään enempää. Mutta heidän oli välttämätöntä ymmärtää se todistus, jonka Vanhan testamentin esikuvat ja profetiat antoivat Hänestä. Niiden varaan heidän uskonsa tuli rakentua. Kristus ei tehnyt mitään ihmettä vakuuttaakseen heidät, vaan Hänen ensimmäinen työnsä oli selittää Kirjoitukset. He olivat pitäneet Hänen kuolemaansa kaikkien toiveittensa tuhoutumisena. Nyt Hän osoitti profeetoista, että juuri tämä oli heidän uskonsa kaikkein vahvin todistus.

Opettaessaan näitä opetuslapsia Jeesus osoitti Vanhan testamentin merkityksen todistuksena Hänen tehtävästään. Monet tunnustautuvat kristityt hylkäävät nyt Vanhan testamentin väittäen, ettei siitä ole enää mitään hyötyä. Mutta tällainen ei ole Kristuksen opetus. Niin suuresti Hän sitä arvosti, että Hän kerran sanoi: ”Jos he eivät kuule Moosesta ja profeettoja, eivät he usko, vaikka joku nousisi kuolleista.” Luuk. 16:31.

”Kristuksen ääni puhuu patriarkkojen ja profeettojen kautta Aadamin päivistä aina ajan päättymisen viimeisiin tapahtumiin asti. Vapahtaja ilmenee Vanhassa testamentissa yhtä selvästi kuin Uudessa. Juuri profeettallisen menneisyyden valo tuo Kristuksen elämän ja Uuden testamentin opetukset esiin selkeydessä ja kauneudessa. Kristuksen ihmeteot ovat todiste hänen jumalallisuudestaan; mutta vielä vahvempi todiste siitä, että hän on maailman Lunastaja, löytyy verrattaessa Vanhan testamentin profetioita Uuden testamentin historiaan.”

”Perustellen opetuksensa profetiaan Kristus antoi opetuslapsilleen oikean käsityksen siitä, mikä Hänen oli määrä olla ihmisyydessä. Heidän odotuksensa Messiaasta, jonka tuli ottaa valtaistuimensa ja kuninkaallinen valtansa vastaan ihmisten toiveiden mukaisesti, oli johtanut harhaan. Se olisi estänyt oikean käsityksen saamisen Hänen alenemisestaan korkeimmasta alhaisimpaan asemaan, jonka saattoi ottaa. Kristus halusi, että Hänen opetuslastensa käsitykset olisivat puhtaat ja oikeat jokaisessa yksityiskohdassa. Heidän tuli ymmärtää niin pitkälle kuin mahdollista sen kärsimyksen maljan suhteen, joka oli Hänelle määrätty. Hän osoitti heille, että tuo kauhea taistelu, jota he eivät vielä voineet käsittää, oli maailman perustamista ennen tehdyn liiton täyttymys. Kristuksen tuli kuolla, niin kuin jokaisen lain rikkojan on kuoltava, jos hän jatkaa synnissä. Kaiken tämän tuli tapahtua, mutta sen ei tullut päättyä tappioon, vaan kirkkaaseen, iankaikkiseen voittoon. Jeesus sanoi heille, että kaikki ponnistukset oli tehtävä maailman pelastamiseksi synnistä. Hänen seuraajiensa tuli elää niin kuin Hän eli ja tehdä työtä niin kuin Hän teki, hartaalla, hellittämättömällä ponnistelulla.

”Näin Kristus puhui opetuslapsilleen ja avasi heidän mielensä ymmärtämään Kirjoitukset. Opetuslapset olivat väsyneitä, mutta keskustelu ei hiipunut. Elämän ja vakuutuksen sanoja virtasi Vapahtajan huulilta. Mutta yhä heidän silmänsä olivat pidätetyt. Kun Hän kertoi heille Jerusalemin hävityksestä, he katselivat tuomittua kaupunkia kyynelsilmin. Mutta he eivät vielä vähääkään aavistaneet, kuka heidän matkatoverinsa oli. He eivät ajatelleet, että heidän keskustelunsa aihe kulki heidän rinnallaan; sillä Kristus viittasi itseensä ikään kuin olisi ollut toinen henkilö. He luulivat Hänen olevan yksi niistä, jotka olivat olleet läsnä suuressa juhlassa ja jotka nyt olivat palaamassa kotiinsa. Hän kulki yhtä varovasti kuin hekin karikkoisten kivien yli, pysähtyen tuon tuostakin heidän kanssaan hetkeksi lepäämään. Näin he kulkivat vuoristotietä eteenpäin, samalla kun Hän, jonka oli pian määrä astua paikalleen Jumalan oikealle puolelle ja joka saattoi sanoa: ”Minulle on annettu kaikki valta taivaassa ja maan päällä”, kulki heidän rinnallaan. Matteus 28:18.”

Matkan aikana aurinko oli laskenut, ja ennen kuin matkalaiset saavuttivat lepopaikkansa, pellolla työskentelevät olivat jättäneet työnsä. Kun opetuslapset olivat aikeissa astua kotiinsa, vieras näytti siltä kuin aikoi jatkaa matkaansa. Mutta opetuslapset tunsivat vetoa Häneen. Heidän sielunsa janosivat kuulla Häneltä lisää. ”Jää meidän luoksemme”, he sanoivat. Hän ei näyttänyt ottavan kutsua vastaan, mutta he pyysivät Häntä hartaasti jäämään ja sanoivat: ”Ilta joutuu, ja päivä on jo pitkälle kulunut.” Kristus myöntyi tähän pyyntöön ja ”meni sisään viipyäkseen heidän luonaan.”

”Ellei opetuslapset olisi hartaasti vedonneet kutsuunsa, he eivät olisi saaneet tietää, että heidän matkatoverinsa oli ylösnoussut Herra. Kristus ei koskaan pakota seuraansa kenenkään osaksi. Hän kiinnittää huomionsa niihin, jotka tarvitsevat Häntä. Mielellään Hän astuu nöyrympäänkin kotiin ja ilahduttaa alhaisintakin sydäntä. Mutta jos ihmiset ovat liian välinpitämättömiä ajatellakseen taivaallista Vierasta tai pyytääkseen Häntä jäämään luokseen, Hän kulkee ohitse. Näin monet kärsivät suuren menetyksen. He eivät tunne Kristusta sen enempää kuin opetuslapset tunsivat Häntä, kun Hän kulki heidän kanssaan tiellä.

Yksinkertainen leivästä koostuva ehtooateria valmistetaan pian. Se asetetaan vieraan eteen, joka on asettunut istumaan pöydän päähän. Nyt Hän ojentaa kätensä siunatakseen ruoan.

Opetuslapset säpsähtivät hämmästyksestä. Heidän matkatoverinsa levittää kätensä aivan samalla tavalla kuin heidän Mestarinsa oli tavannut tehdä. He katsovat uudelleen, ja katso, he näkevät Hänen käsissään naulojen jäljet. Molemmat huudahtavat heti: Se on Herra Jeesus! Hän on noussut kuolleista!

"He nousevat heittäytyäkseen Hänen jalkojensa juureen ja palvoakseen Häntä, mutta Hän on kadonnut heidän näkyvistään. He katsovat paikkaa, jonka oli täyttänyt Hän, jonka ruumis oli äskettäin levännyt haudassa, ja sanovat toisilleen: 'Eikö sydämemme palanut meissä, kun Hän puhui meille tiellä ja avasi meille Kirjoitukset?'"

"Mutta tämän suuren uutisen välittämiseksi he eivät voi jäädä istumaan ja puhumaan. Heidän väsymyksensä ja nälkänsä ovat poissa. He jättävät ateriansa koskemattomaksi ja lähtevät ilon täyttämänä heti uudelleen samalle tielle, jota pitkin olivat tulleet, kiirehtien viemään sanoman kaupungissa oleville opetuslapsille. Paikoin tie ei ole turvallinen, mutta he kapuavat jyrkkien paikkojen yli liukastellen sileillä kallioilla. He eivät näe eivätkä tiedä, että heillä on suojanaan Hän, joka on kulkenut tien heidän kanssaan. Pyhiinvaeltajan sauva kädessään he kiirehtivät eteenpäin haluten kulkea nopeammin kuin uskaltavat. He kadottavat polkunsä, mutta löytävät sen jälleen. Milloin juosten, milloin kompastellen he rientävät eteenpäin heidän näkymättömän Seuralaisensa kulkien aivan heidän rinnallaan koko matkan."

"Yö on pimeä, mutta Vanhurskauden Aurinko loistaa heidän yllään. Heidän sydämensä hypähtävät ilosta. He näyttävät olevan uudessa maailmassa. Kristus on elävä Vapahtaja. He eivät enää sure Häntä kuolleena. Kristus on noussut ylös — yhä uudelleen he toistavat sen. Tämä on se sanoma, jota he vievät murheellisille. Heidän täytyy kertoa heille ihmeellinen kertomus matkasta Emmaus-kylään. Heidän täytyy kertoa, kuka liittyi heidän seuraansa tiellä. He kantavat suurinta sanomaa, mikä maailmalle on koskaan annettu, ilosanoman sanomaa, josta ihmiskunnan toivo ajaksi ja iankaikkisuudeksi riippuu." Aikakausien Toivo, 795–801.